

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΟΤΣΟΥ
ΚΑΤΑ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ
ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΑΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΩΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΣ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. χρ. 10

Τιμή Φέλλου

10 λεπτά 10

*ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΣΤΡΟΥ^ν
—ΥΧΕΙ ΤΟΝ ΕΓΓΟΝ.

ΦΩΤΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. Γεωργίου

ΕΤΟΣ Α'

ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 6 Ιουλίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδος Οίκονόμου άριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 51

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

Γκρίτε

Καταδέξον, ω μητέρα, ποῦ ή μεγάλη
Καρδιά σου εῖν' αἰώνια ματωμένη.
Στὸν αὐτὸν μον τὰ γύρης τὸ κεφάλι.

Μὲ τὴν καρδιὰν ἀπ' τὴν ιάγγην τρυπημένη,
Τὸ γνίον σου θύμρεσά τὰ ξεγυχάμη
Βλέπεις, εποῦ εἴ την καρδιὴν ἔκει πέρα.

Τὸ βλέμμα σωτ στὸν οὐρανὸν πειάει,
Κι' ἀναστενάζεις, ω φτωχὴ μητέρα,
Γιὰ τὴ δυτὶκὴν παντοχάλα, τιγρί τόση.

Τὸ φορεγὸν μὲ τὴν πιάνην πονε
Ποῦ μὲ ξεσυγγένει, τοὺς ποὺ έθει· μάση;
Αὐτὸν ποὺ θέλω, ἐστὸν τὸ ξέρεις μόνο.

"Οπον κι' ἀν σέργω τὸ ἄθλιο πορεί μον,
Τὰ σπλάχνα μον ή φρίκη ἀναταράζειν
Κλαιώ, καὶ κλαιώ, γιατ' εἶμαι μοναχὴ μον,
Μέσα στὰ στήθη μον ή καρδιὰ σπαράζει.

Στῆς χαρανγῆς τὸ έπινημα, ω Παρθένα,
Σὸν ξεψυχοῦντε θύμρεσά διὰ τ' ἀστρα
Σοῦ ἔποιη αὐτὰ τὰ ιούλιον δένα ἔνα,
Κι' ή κάθε τὸν παραθημοῦν μον γλάστρα
Πιοτίστηκε ἀπὸ τὸ πικρὸν μον δάκρυ.

Κι' ή πιγώτη, τοῦ ἥμιον ἀχτίνα σὲ μὰτ ἀκον
Μὲ πιγώ τασε, μὲ λέπτη καθισμένη.

"Ἄχ! οὐδεσ με, ω μητέρα, ποῦ ή μεγάλη
Καρδιά σου εῖν' αἰώνια ματωμένη.
Καὶ γῆρε σὲ πάντα μον τὸ κεφάλι.

Πειραϊκής Μετέφρ. Γ. Θ. ΜΑΥΤΑ

— Η ΤΟΥ ΒΑΘΟΥΣ Η ΤΟΥ ΥΨΟΥΣ ΜΑ ΟΛΟΤΑΧΩΣ

ΛΕΓΕΤΑΙ — καὶ τι δὲν λέγεται τὶς ἡμέρες αὐτές! — πῶς ὁ πρῶτος κατάλογος ποὺ παρουσιάσθηκε ἀπὸ τὸν κ. Ράλλη στὸν "Άνακτο", ἡταν σπολισμένος καὶ μὲ τὰ δνόματα τῶν κ.κ. Παναγιωτόπουλου, Γουναράχη κ' ἐνὸς ἄλλου ακομη ἀστέρος, ἀπὸ τὴν περίφημη πλειάδα

ποῦ ἐκουρέλιασε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ γηραιοῦ
"Αναρχικοῦ τὸν Θρόνο καὶ τὴν Αδήν.

Καὶ λέγεται πῶς ὁ Βασιλεὺς ἰσθυει μὲ κόκκινο μολύβι καὶ μὲ κόκκινη ἀγανάκτησι τὰ δνόματα' αὐτὰ ἀπ' τὸν κατάλογο καὶ παρακάθεσε στὸν κ. Ράλλη νὰ μὴν ἐπιμείνῃ νὰ χειροτονηθούν Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος οἱ ἐπιμπαλκονιοι αὐτοῖς ὑβρισταὶ Του.

Ο κ. Ράλλης τὴν ἐδέχτηκε τὴν θυσίαν αὐτῇ. "Ἄχ, καὶ τι δὲν δέχεται ὁ κοινοβουλευτικὸς ραμπαγαδισμός μας! Έκαρατόμησε τοὺς ξυμμάχους, ἔκανε τὸ χατᾶρι του Στέμματος: Καὶ ἀνερριγήθη ὡς ἀγριαγατος στὴν Ἀρχή.

Καὶ τὰ πράγματα ἐξαγόρασθον τὴν κανονικὴν τροχιάν τους: Φέματα;

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ νὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἔχουμε
κάποια ἀντίρρησι σ' δ' αὐτά. Κάποια ἀντίρρησι τὴν δοποία μᾶς σπρώχνει νὰ μὴν ἐπιδοκιμάζουμε μ' ὅλον τὸ σεβασμὸν ποὺ σφέρουμε
στὶς ἀπεφύσεις τοῦ "Άνακτος", τὴν μὴ "Υπουργοποίησι" τῶν ξεθωρακισμένων Ροβεσπιέρων τῆς δεσμοῦ τῆς Γ' Σεπτεμβρίου.

'Αφοῦ ἔγεινε ὁ κ. Ράλλης πρωθυπουργὸς — μὴ λητυονῆτε πῶς ἡ Α. "Ἐξοχότης" εἶχε συστήσει στὸν Συνιδάρες τῆς πελευταίας ἐσοδείας νὰ γρυπνοῦ μὲ τὶς σανίδες στὰ γέραια! — ἀφοῦ μ' ἄλλους λόγους ἡ Α. Μ. ἐδέχτηκε γιὰ Πρωτοσύμβουλο Του τὸν τέως "Αρχιεριστήν Του", ἐπρεπε νὰ δεχθῇ ὡς συμβούλους Του καὶ τοὺς ἄλλους, τοὺς ὑπαρχηγούς, ηγουν δηλαδὴ νὰ εἰπούμε τὶς μαργιονέττες τοῦ θαλεροῦ, τσέλιγκα τῶν Θεσμῶν.

"Ἐπρεπε νὰ γίνῃ "Υπουργὸς καὶ ὁ κ. Γουναράχης καὶ ὁ κ. Παναγιωτόπουλος καὶ ὁ κ. Παπαστασίους. Κ' ἐπρεπε ἀκόμα κι' ἡ Αδήν νὰ καθαρισθῇ καὶ νὰ φορέσουν τὰ κράνη καὶ τὶς κατάχρυσες στολὲς τῶν Αὐλικῶν δῆλα τὰ πρωταπλήκαρα τῶν Φιλιατρῶν καὶ τῆς Μπαρμπάσαινας. Κ' ἐπρεπε τὰ δημόσια ὑπουργήματα δῆλα πέρα τὰ παραχληθεῖσαν νὰ καταλάβουν οἱ Συνιδάρες τῶν 'Αθηγῶν καὶ οἱ Γκραδάνες τοῦ Πύργου καὶ οἱ Ευλαγχούραδες τῶν

Φιλιατρῶν καὶ κάθε ἄλλης ἡρωϊκῆς Σανιδουπόλεως.

ΕΤΣΙ μοναχὰ υπάρχει κάποια ἐλπίδα νὰ ζυπνήσουν καὶ οἱ φρόνιμοι, οἱ ὅποιοι μὲ φακική ἀπάθεια παρακολουθοῦν τὸ Ρωμέτικο νὰ γκρεμοτσακίζεται μὲ ἀξιοθαύμαστον νωχέλειαν καὶ νὰ πάρουν κι' αὐτοὶ τὶς Σανίδες καὶ τοὺς Γκράδες στὰ χέρια καὶ νὰ φροντίσουν ν' ἀμυνθοῦν κατὰ τῆς Κατεργαριᾶς τὴν ὁποίαν ἐνισχύουν στὸν ἀγῶνα τῆς οἱ "Ανω μὲ τὴν ἀνοχή τους καὶ οἱ Κάτω μὲ τὴν υωρία τους.

"Ἐτσι μοναχὰ υπάρχει κάποια ἐλπίδα νὰ θελήσουν Βασιλεία καὶ Λαός νὰ πρεβούν στὸ θρωνὸν τοῦτο πραξικόπημα ἀπὸ τὸ δόποιον θὰ ζημιώθῃ μὲν ὅπλα, Ρουλή, ἀλλὰ θὰ κερδίσῃ πολὺ τὸ "Εθνος καὶ θάνατοτηθῇ τὸ Βασιλείον τῆς 'Ελλάδος τὸ δόποιον σήμερον μεταμόρφωθηκε σὲ Βασιλείον τῆς Μπαρμπάσαινας, ἀφοῦ καὶ Δουκάτον τοῦ Γερολστάτην ἐπαυτε νὰ είνε πρὸ πολλοῦ.

Κ' ἔτοι μοναχὰ, δταν τὸ Κακὸ μᾶς περιζώσει ἀπ' δῆλες τὶς μερίες κι' δταν ἡ πολυκέφαλη Δημοκρατία καταπνίξῃ κάθε χυμὸν ζωῆς στὸν τόπον αὐτὸν, υπάρχει κάποια ἐλπίδα ν' ἀναφανῇ καὶ ὁ "Ανθρωπος, οἱ Μεσσίας ποὺ δῆλοι μὲ λαχτάρα τὸν περιμένουμε καὶ ποὺ δὲν ἔρχεται, χωρὶς νὰ μᾶς δίνῃ καὶ κανένα σημείο πῶς έχει ἀπόφασι νὰ μᾶς Ελθῃ, ἔστω καὶ ἀργά, καμπιὰ φορά.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΕΡΟΛΙΘΟΙ

2
"Ο πόνος δταν παγώνη σὲ δῆκρυ... χυλᾶ ἔνα τραγοῦδε. δταν τοξεύεται εἰς λογισμὸν ... πέφτει ἔνας ἀερόλιθος.

"Η εύτυχία τὸ κάμνει δῆλα γυδχῆ, λέγει τις. Οι εὐγενεῖς τείνουν δῆλο πρὸς τὴν εύτυχίαν χωρὶς ποτε νὰ τὴν φθάνουν, λέγει ἄλλος.

Μίαν νύκτα εἶδα ἔνα φάσμα. Εφόρει λευκὸ περικόρμιον καὶ μαύρη φούστα.

"Η διμήλη τοῦ ἀκρίστου, τὰ ἀσχυνούφρισματα τῆς φυντούσας, αἱ ἐνέσεις τῆς ἀγωνίας, ὁ πόθος γλυκυπίκρων κι-σθημάτων, ἡ ἄκρατος εὐγένεια, δῆστραγμὸς τοῦ νοῦ, μεῖνεγον:

«Μή δημιλόσης πρὸς τὴν εὐτυχίαν. Μή εἶσαι περίεργος. Έχ τοῦ μακρόθεν... πάνων ὀραῖς! Η πότεν εὐγενικά!»

Καὶ τὸ φύσια ἔφυγε χωρὶς νῦν γνωρίσων τους / όρα-
κτῆμα, χωρὶς νῦν γαρένη τὸ δυναύ του εἰς τὴν δύραν μου
(δύπως κάνουν τὰ ἀγαπῶντα φύσιματα κατὰ τοὺς μάγους).

«Ω φαντασιούποι ἀρνητικοὶ καὶ ἀνίκανοι! Διετί τάχα
ἡ εὐτυχία τὰ κάνει; οὐλα γούδα : Λιστὶ ἄρνεσθε ἵνα μέρη
χωμάτις τῆς ζωῆς;

«Η νομίζετε ἐπειδὴ σεῖς εἰσθε μποκύληδες διτὶ η γαρά
πρέπει νῦν εἶναι μποκύλικη;

Γνωρίζετε βεβίως; διτὶ οἱ ἀσθενῆς; ἀνθρώπος μετατρέπεται
τὴν εὐτυχίαν εἰς μέρινην καὶ διὰ τοῦτο ἀθέσπεται τὸν πόνον
ἀς προφυλακτικὸν κατὰ τῆς ἀσθενείας του κατῆς. Δηλαδὴ
κάμνετε τὸν ἀνθρώπον ἀρνητικός; ηρωα. Ἀλλὰ πόσον με-
ταλείτερον, ὡραίτερον, ἀπολυτικώτερον θὰ ήτο νῦν πλά-
στε, νῦν μορφώτερο τὴν εὐτυχίαν ἔτσι, ὅστε οἱ ἀνθρώποι
νῦν εἰναι θετικοὶ ηρωας, νῦν ἔχουν μέχι ιδίκην των δύναμιν
ἀς ζήσουσι καὶ ἡς θεοὶ νῦν τὴν μεταχειρίζωνται νῦν τὴν
ἀπολαμβάνουν.

Μίνη τέτοιαν εὐτυχίαν χωρὶς προλήψεις καὶ δάκρυα,
χωρὶς μικρὰ φεύγη καὶ πονηρὰ συμφέροντα μάτης ἐννοοῦ-
στε, ὡς φύσιμη ποῦ μοῦ ἔφυγες;...

Καὶ δύμας τώρα δ πόνος σου κυλῆ σὲ δάκρυ, σὲ τρη-
γοῦδε, καὶ οἱ λογισμοὶ δχι φυγρός, τὰν σκέψις, τὰν σορία,
ἄλλη τὰν ἀστράθιος ἀπὸ ἐναὶ σπαχαριμένον ὥρασον πόθον ἀ-
ποχωρισμένος περνᾷ εἰς τὸ κενόν.

·Η Εὐτυχία

·Ἐν Νέζ-Πόλει. Σὲ γαρετῶ
CONSTANS

ΑΠΟ ΤΟ ΧΑΡΗ ΤΟΝ ΠΕΜΤΟ ΤΟΥ ΣΑΙΞΙΠΗΡΟΥ

Πρόσωπα

Φλούσελλεν ή Κρούμπαχος
Γκούρερ ή Εεκαρδίστικς
Πιστόλας ή Κασσίδακις

Ἐρχεται δι Κρούμπαχος μὲ ἔνα ματουσῆκι στὸ
χέρι, καὶ στὸ σκούφο του ἔνα πράσο, τὸ ἑ-
θνικὸ σημάδι τῶν Οὐαλλῶν, ποὺ τὸ βάζουν
κάθε "Αν Δαβεῖδ. Μαζί τοῦ εἶνε ο Εεκαρδί-
στας".

ΕΕΚΑΡΔΙΣΤΑΣ. Καλά, μὰ γιατί ἔβαλες
σῆμερα τὸ πράσο; Τ' "Αν Δαβεῖδ πέρασε.

ΚΡΟΥΜΠΑΧΟΣ. "Ἔχουνε λόγους κι' αἵτιες
πᾶς καὶ γιατὶ δὲν τὰ πράματα. Καὶ θὰ σ' τὸ
πῶ, ἀφοῦ εἶσαι φίλος μου. Ἐκεῖνος ο σοφι-
στὴς, ο παλάδρος ο Κασσίδακις ποῦ κι' ἔγω
κι' ἔτι κι' δὲν δι κόσμος, βλέπεις, τὸν ξέρου-
με τὶ κοινάσι εἶναι, ηρθε. βλέπεις, ἔχτες καὶ
μοῦφερε φωμῇ κι' ἀλάτι, καὶ μοῦπε νῦν φάω τὸ
πράσο μου, γιατὶ ηξερε πῶς τὸ μέρος δὲ βυ-
λοῦσε νῦν στῆσουμε καβγά. Μὰ μὴ φοβᾶσαι,
θὰν τοῦχω στὸ σκούφο μου ὡς ποὺ νῦν ξανα-
σμίξουμε, καὶ τότες θ' ἀκοίσει κάτι δριομούς
μου. Ἐρχεται δι Κασσίδακις;

ΕΕΚΑΡΔΙΣΤΑΣ. Νά τους, κοίταξέ τον, ἔρ-
χεται φουσκωμένος σὰ βαρβάτος κοῦρος.

ΚΡΟΥΜΠΑΧΟΣ. "Ἄσε νῦν δεῖς τώρα τὰ φου-
σκωματά του καὶ τοὺς κούρους του. Πολλὰ
τὰ ἔτη σου, Πιστόλα Κασσίδακι! Βρὲ σοφι-
στὴ, λοχίν παλάδρος, πολλὰ τὰ ἔτη σου!

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣ (ἄγρι). Χούμ, μὴν εἶσαι γιά
δέσιμο; Μήπως ἐπιθυμῶν τυγχάνεις, χυδαιο-
μιανές καὶ βεβαρδιρωμένε, ἵνα συμπτύξω τῆς
Κλωθοῖς τὸν μοιραίον ιστόν; Ἐξ κόρακας!
Μ' ἀνακατέβει τοῦ πράσου σου ή βρώμα.

ΚΡΟΥΜΠΑΧΟΣ. Σοῦ προσπέφτω, σοφιστὴ λο-
χία παλάδροι μου, γιὰ χατίρι μου κι' ἀγάπη
μου, ἔτσι νιζεῖς, νῦν φᾶς, βλέπεις, ἀφτὸ τὸ
πράσο. Ἀφοῦ δὲν τὸ ἀγαπᾶς, καὶ μῆτε τὰ
γοῦστα σου κι' ή δρεξή σου καὶ τὰ χωνεψι-
κά σου δὲν τὸ δέχουνται, ἐπιθυμῶ νῦν τὸ
χάψεις.

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣ. Θύ μὲ τὸν Σειληνὸν καὶ τοὺς
ἔμους σιναδέλφους σατύροι.

ΚΡΟΥΜΠΑΧΟΣ. "Ορος τοῦ σάτυρο γιὰ Λό-
γου σου (Χτυπεῖ τὸ κεφάλι του Κασσιδάκεως
μὲ τὸ πράσο). Θὰ μοῦ κάνεις τὴν χάρη, κύρ
λοχία παλάδρο, νῦν τὸ φᾶς;

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣ. Βεβαρδιρωμένε, ἀποθανεῖς
(βήχοντας) ή ἐλληνικώτερον ἀποθανεῖς.

ΚΡΟΥΜΠΑΧΟΣ. Σωστὰ τὸ λές, λοχία μου,
δταν θέλει δ Θεός. "Ως τότε ἔστι νῦν μοῦ ζή-
σεις καὶ νῦν φᾶς τὰ κουραχάνια σου· νά, καὶ
προσφάτι (τοῦ δίνει μιὰ μὲ τὸ ματσοῦκι). Μὲ
εἰπες ἔχτες βύρδοπο μὰ θὰ σὲ κάνω ἔγω μάρ-
μαρο σόμερα. "Ελλα δάγκανε, ἀφοῦ ξέρεις τὴν
τέχνη. "Α μπορεῖς νῦν περγελᾶς τὸ πράσο,
μπορεῖς καὶ νῦν τὸ φᾶς.

ΕΕΚΑΡΔΙΣΤΑΣ (ξεκαρδισμένος). Σώνει, κα-
πετάνιο, πάει νῦν τὰ χάσει.

ΚΡΟΥΜΠΑΧΟΣ. Σοῦ λέω, θὰν τὸν κάνω
νῦν τὸ φᾶς, ηθὰν τοῦ βαράω τὸν κούτρα μιὰ
βδομάδα. Μάσα, έλα, νῦν ζεῖς. Θὰ σοῦ θρέψει
τὰ παχιά σου λόγια καὶ τὴν φαντασία σου.

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣ. Μὰ τί νῦν τὸ μποσῆσω;

ΚΡΟΥΜΠΑΧΟΣ. Ναὶ, μάλιστα, καὶ βεβαιό-
τατα, ἀνευ πῶς τὸ λές ἀμφιβολίας, καὶ χωρὶς
λόγια καὶ στρεψιδικίες.

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣ. Νῆ τόδε τὸ πράσον, τρομε-
ρὸν τὸν ἑκδίκησιν λάψιμοι (ο Κρούμπαχος
κάνει νῦν τὸν χτυπήσει). Τρώω, τρώω . . .
"Ορκίζομαι. . .

ΚΡΟΥΜΠΑΧΟΣ. Τρῶε, περικαλῶ, δὲν ἔχει
ἀρκετὸ γιὰ νῦν δρκιστεῖς κι' δλας (τοῦ δίνει
μιά).

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣ. "Ατρέμας τὸ μιτσούκιόν
σου! Βλέπεις πῶς τρώω.

ΚΡΟΥΜΠΑΧΟΣ. Καλή σου δρεξη, λοχία μου
μου παλάδρο, καλή σου δρεξη! "Οχι δὰ, πε-
ρικαλῶ, νῦν μὴ πετάξεις τίποτα. Καὶ τὸ φύλλα
εἶνε καλὰ γιὰ τὶς παλάδρες σου." Οταν ἀλ-
λοτες τύχει νῦν δεῖς πράσο, περγέλα το, ἀφτὸ
μοναχὸ σοῦ λέω.

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣ (μὲ γουρλωμένα μάτια). Καλό.

ΚΡΟΥΜΠΑΧΟΣ. Καλὸ λέει; Καλώτατο τὸ
πράσο. Νά, κι' ἔνων κάλπικο παρᾶ νῦν πάρεις
γιατρικὰ γιὰ τὸν κούτρα σου.

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣ. "Εγώ κάλπικο παρᾶ;

ΚΡΟΥΜΠΑΧΟΣ. Τοῦ λόγου σου, ἀμὴ τί;
ἀφοῦ λίγαπᾶς τὰ κάλπικα. Καὶ σοῦ λέω θὰν
τὸν πάρεις, εἰδεμήν ἔχω κι' ἀλλο πράσο ἐδῶ
στὸν τούτον μου.

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣ. Δέχομαι πάντον δίκιν ἀρρα-
βῶνος ἐκδικήσεως.

ΚΡΟΥΜΠΑΧΟΣ. "Α σοῦ χρωστάω τίπο-
τα, σ' τὸ πλερώνω μὲ μιτσούκιες. Τωρα δ
Θεός μαζί σου, καὶ τῆρα νῦν γιατρέψεις τὴν
κούτρα σου.

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣ. Τὸν "Άδην ἀναταράξομαι
(βήχοντας) ή δρθότερον ἀναταράξω περὶ τού-
του.

Φέβγει στὰ τέσσερα, μῆπως τὸν προφτάσει
ο Κρούμπαχος μ' ἔνα δάλλο πράσο).

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

ΔΙΛΑΩΣΙΣ

Φύλλα πεφασμένα τοῦ «Νοτηᾶ» πω-
λοῦνται εἰς τὸ Κενοτικὸν Πρακτορεῖον
τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν
πλατειῶν Συντάγματος Ομονοίας, Εθνι-
κῆς Τραπέζης. Βουλῆς, Υπουργείου Οι-
κονομικῶν τοῦ σταθμού τροχιοδρόμου
(Οφθαλμιατρεῖον).

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΓΑΛΛΟΙ ΚΡΙΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΑΤΙΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Γράφω γιὰ δύο νέους — ἔναν κριτικό καὶ ἔναν
ποιητὴ — σ' ἐφημερίδα, ποὺ δὲ τώρα ἔδειξε, πῶς
θέλει περὰ πολὺ νῦν δώσει θάρρος στοὺς νέους ἀγω-
νιστές τῆς Τέχνης; καὶ πῶς νοιώθει νῦν ἔχτιμήσει λο-
γικὰ τὸ έργο τῶν νέων, ποὺ θὰ τοὺς ἔξιζεν ἡ ἐγγί-
μηση αὐτῆς. Καὶ εἶνε ἡ ἐφημερίδα πούτη διὸ κα-
τάλληλος τόπος νῦν μιλήσει κανένας γιὰ πράματα,
ποὺ θέλει νῦν τὰ βάλει κάτω ἀπὸ τὴν δημιουρ-
γικὴν δύναμην τῆς ἀληθείας; καὶ νῦν τὰ φέρει
σὲ σωστικὴν ἀντιπαράσταση μὲ τὴν ψευτιά. Αὐτὸς
εἶνε κι' δι λόγος ποὺ ἔβαλε στὸ δέρθρο μου τοῦτο τὸν
τίτλο «Γάλλοι κριτικοὶ καὶ λατίνοι ποιηταί», ἐνώ
τὰ δύσα θὰ πῶ εἰνε γιὰ τὴν νέα ποιητικὴν συλλογὴν
τοῦ "Ελληνα ποιητὴ κ. Σ. Σχίπη, «Silentii Dis-
solution» μ' ἔναν πρόλογο τοῦ "Ελληνα κριτικοῦ κ.
Α. Καμπάνη.

Ο ποιητὴς δὲν ξέρω ἀπὸ ποιάν ἀφορμή, προτί-
μησε νῦν βάλει πολλοὺς λατίνους τίτλους στὰ πι-
νήματά του· μὲ δὲ ἀφορμή αὐτὴ βέβαια δὲ θάταν
ποτὲς μιὰ βαθύτερη καλλιτεχνικὴ ἀνάγκη· νῦν ἀ-
ραγες ἡ ἀκαριη ἐπιδειξη πῶς ξέρει λατίνικά; Δὲ
θέλω νῦν τὸ πιστέψω. Ο κριτικός πάλε δύοντας τοὺς
δρισμούς του κι' δλους τοὺς φιλοσοφικοὺς δρους του
τοὺς ἔγραψε Γαλλική γιατί; μήπως δὲν τὸν φτάνει
κι' αὐτὸν ἡ Ελληνικὴ γλώσσα νῦν πεῖ δεσμούς;
καὶ τὸ νῦν δείχγουμε σήμερα, πῶς ξέρουμε Γαλλικά,
δὲν εἶνε δὲ καὶ κανένας ἀξιοθύμαστο πρᾶμα. Κι'
ἔτσι αὐτὲς οἱ δύο λεπτομέρειες θέτουν αἴτια νῦν σκε-
φτῶ, διτὶ τὰ δύσα θὰ διαβάσω μὲς στὸ νεόβγαλτο βι-
βλίο θάχουν νῦν κανέναν πολὺ μὲ τὸ φέμα.

Ο κ. Καμπάνης στὸν πρόλογό του θέλει νῦν μᾶς
σαστίσει μὲ τὴν σοφία του καὶ τὴν βαθείαν σκ